

Bo Sijpkes

Doris Dorpsuil

4 verhalen over levensveranderende situaties
met illustraties van Ati van Twillert

Geboorte

Scheiden

Dood

Eerste schooldag

Doris Dorpsuil en de oneindige liefde

Het is een ochtend zoals alle andere ochtenden. De bakker is zijn brood aan het bakken, de juf fietst naar school en de winkeltjes gaan langzamerhand open. De zon schijnt al en de wereld is wakker.

Doris heeft zin in deze nieuwe dag. Als de dag net begonnen is heb je nog zoveel tijd om te bedenken wat je allemaal kunt doen!

De kinderen van het dorp spelen buiten op het schoolplein. Doris ziet dat er allerlei verschillende spelletjes worden gedaan. Tikkertje, overgooien met de bal, touwtje springen en steppen. Hé, maar wacht, niet iedereen doet mee. Doris schuift zijn bril hoger

op zijn neus en tuurt eens goed naar het schoolplein. Daarachter bij de muur, in het hoekje, zit Tom Tureluur. Hij ziet eruit alsof hij zich niet fijn voelt. Doris herkent dat meteen, want Tom rent normaal als snelste over het plein! Juf Els heeft het ook gezien. Ze loopt naar hem toe en bukt zich. Doris kan niet verstaan wat ze zeggen, maar hij ziet dat Tom opstaat en samen met juf naar binnenloopt.

Wat zou er met Tom aan de hand zijn? vraagt Doris zich af. Het is al veel vaker de laatste tijd dat Tom niet meespeelt met de andere kinderen. Doris voelt in zijn lijf dat hij zich best wel een beetje zorgen maakt over hem. Als ik Tom vanmiddag zie zal ik eens even in zijn ogen kijken en vragen hoe het met hem gaat, denkt hij.

De pauze is voorbij en de kinderen gaan vlug naar binnen. Niet veel later slaat de voordeur van de familie Tureluur open en

dicht. Vader Tureluur loopt met grote, snelle stappen langs Doris zijn boom. Waar zou hij naartoe gaan? Doris drukt wat bladeren opzij en ziet dat hij de school binnenloopt. Zou hij Tom gaan ophalen?

Ah daar komen ze al naar buiten. Ze lopen direct naar huis. Wat gek dat Tom al naar huis is gegaan terwijl het nog geen tijd is. Hij zal wel ziek zijn.

Na een tijdje komt Tom naar buiten. Hij ziet er helemaal niet ziek uit. Hij pakt zijn step en maakt een rondje langs de huizen. Óf Tom had een hele korte griep óf er is iets anders aan de hand, denkt Doris.

Tom zoekt over het plein naar de knoestige boom. Doris is ondertussen naar beneden gevlogen.

‘Tom, laat me je ogen eens zien, dan kan ik kijken hoe het écht met je gaat. Heb je gehuild vandaag? Je ogen zijn een beetje

waterig.'

Tom knikt. 'Ja, ik had op school heel veel buikpijn en toen wilde ik heel graag naar huis, zó graag dat ik ervan moest huilen.'

Doris slaat zijn warme vleugel om Tom heen.

'Toen papa mij had opgehaald was mijn buikpijn snel verdwenen.'

Doris grinnikt. 'Gek is dat, hè, soms heb je buikpijn zonder dat je ziek bent.'

Tom knikt: 'Ja, ik heb weleens buikpijn als ik iets spannends ga doen of als ik verdrietig ben. Mijn buik vertelt dan eigenlijk dat er iets is.'

Doris zag de afgelopen weken dat OF de vader van Tom thuis was OF zijn moeder, maar bijna nooit waren ze er tegelijk... Zal Tom zijn buikpijn daar misschien iets mee te maken hebben?

Tom is weer opgestaan en stept verder over het plein. Met

gierende banden remt er een auto op de oprit van de familie Tureluur. Direct hoor je de mopperende stemmen over het plein galmen. 'Waarom heb je Tom van school gehaald?' 'Waarom kom jij ineens zomaar hierlangs?' Vader en moeder Tureluur kakelen erop los.

Tom sluipt naar Doris toe. 'Ik heb weer dezelfde buikpijn als vanmiddag,' mompelt hij zachtjes.

'Wat is dat voor buikpijn, lieve jongen?'

'BUIKPIJN OMDAT ZE GAAN SCHEIDEN, nou goed!

